

A távolból

írta Meczó Petra

Vajon hol lehetsz, merre jársz éppen?
Mely csillag tükröződhet szemed fényében?
Az ott, melyet most én is bámulok,
azt figyeled tán Te is? Erre gondolok.
Felnézek az égre, hol ismerős arcodat látom,
hagytalak elmenni, már borzasztóan bánom.
Tengert járva, hullámokat róva éled most életed,
minden nap más helyen hajtod álomra fejed.
Ki vigyáz most Terád, ott, a messzeségben,
hol Poszeidón bármikor lesújthat mérgében?
Nézem a gyűrűt, mit szerelmed jeléül hagytál itt nekem,
vörös, tiszta csillogása hű szívedre emlékeztet engem.
Mindig rajtam van e gyűrű, állandóan viselem,
olyan érzés, mintha egy részed mindig itt lenne velem.
Kisétálok a világítótoronyhoz, s az árbocos hajókat lesem,
akár Te is lehetnél az egyiken, hazatérve, Kedvesem.
Mikor jössz már, miért nem vagy itt, miért mentél el egyáltalán?
Lelkemben megannyi kérdés cikázik, ezeregy álmatlan éjszakán.
Azt ígérted, találkozunk még, s a búcsú nem örök,
hiszek a szavadnak, gyere haza, könnyörgök!
Ott egy hullócsillag, apa szerint üstökös lehet,
ilyenkor kívánni szokás, s a kívánság beteljesülhet.
Azt kívánom hát, Gus, édes egyetlenem,
hogy hátralévő napjaimat végre Veled tölthessem!